

Tunadalskyrkan 140316

”Den kämpande tron”

Mark 14:3-9

Det händer nu och då att vi ställer oss frågan: Hur kunde det bli så i det och det sammanhanget. Vad var det som gjorde att det inte blev som vi tänkt oss, eller hur kunde det ta den vändningen som ingen kunde förutse? Ibland går det att spåra orsaken, men ibland är det som att saker ändå händer utan att det är planerat. Och förståelsen av det som händer kan variera mycket mellan de som är närvarande.

I dagens text möter vi en sådan situation. Det var en fest hemma hos Simon den spetälske och det verkade fungera bra. Jesus och lärjungarna var gäster och förmodligen fler också, precis som det brukar vara när det någon ställer till med fest. Men så hände det oväntade: En kvinna, som vi inte ens har namn på kommer in objuden till festen. Enligt något av de andra evangelierna var det Maria, syster till Marta och Lasaros som kom, men i Markusevangeliet är hon anonym, så jag kallar henne kvinnan. Kvinnans plats vid den tiden var att hålla sig i bakgrunden, och definitivt inte på eget bevåg ta kontakt med en man som hon gjorde. Så bara det i sig var något oerhört, men ännu mer obeskrivligt var det hon gjorde. Hon hade på något sätt lyckas skaffa en flaska med nardusbalsam, värd en hel årslön. Denna balsam, som luktade så gott hällde hon nu över Jesu här och smorde honom.

För oss är det en tradition som vi inte förstår, men för judarna då var det något naturligt att smörja en gästs huvud med olja som ett tecken på gästfrihet. Men använde kanske inte nardusolja och inte så mycket som kvinnan, men traditionen fanns där ändå. Så utifrån det var det inte konstigt, men det konstiga var att hon som kvinna gjorde det, och vad hon använde för att göra det. Och här ser vi genast hur reaktionerna snabbt kommer. Hur kunde hon, vilket slöseri, tänk vad hon hade kunnat göra istället, tänk så många fattiga hon kunde ha hjälpt. Och hon fick ta emot många argument och hårda ord emot sig.

De såg det yttre, men Jesus såg till det inre. Han tar ton mot alla som grälar på henne och säger ifrån på skarpen: *Låt henne vara!! Varför gör ni henne ledsen?*

Vi vet inte hennes grund till att göra som hon gjorde, men vi kan ana att hon gjorde det av kärlek till Jesus, att hon gjorde det därför att hon själv hade fått så mycket hjälp och stöd från honom, så hon ville ge honom något tillbaka, och gav honom det dyraste och bästa hon hade. Sen vet vi inte om hon kanske hade förstått mer än lärjungarna av det Jesus hade berättat: att han skulle gå till Jerusalem för att lida och dö, och därför ville göra något innan det blev för sent.

Men oavsett om hon visste eller anade det eller inte, så såg Jesus det som en förberedelse till det som väntade några dagar senare, och därför är han tacksam för det hon gör, och därför så var det viktigt att ta med denna berättelse när allting tecknades ner så småningom. Det hade förmodligen varit enklare att glömma bort den, eftersom det var lite kontroversiellt alltihop som hände, men Jesus ord gjorde att det har levt kvar: *Överallt i världen där evangeliet förkunnas skall man också berätta om vad hon gjorde och komma ihåg henne.*

Vad var det då som var så viktigt? Jo, säger Jesus, *hon har sört för att min kropp blev smord till begravningen.* Vi med facit i hand vet att det blev bråttom när Jesus döda kropp skulle gravläggas, och att ingen av de ritualer som fanns hanns med, och det ansågs väldigt viktigt att smörja en död kropp med välluktande oljor och kryddor. Och en annan faktor i det hela var enligt en del bibelkommentarer att en kriminell inte fick smörjas med olja.

Men det finns också en annan möjlig symbolik. När en kung skulle insättas i sitt ämbete skulle han smörjas med olja, som ett tecken på att han hade den helige andes kraft – var beroende av Gud för sitt kungavälde. Folket väntade på en kung som skulle befria, den som man kom att kalla Messias. Ordet Messias betyder ”den smorde” och uttrycket Kristus betyder också den smorde”. Så varje gång vi säger Jesus Kristus säger vi egentligen Jesus den smorde- med andra ord, den av Gud insatte, med alla de gudomliga möjligheterna.

Och nu kom en kvinna och smorde Jesu hår med välluktande olja, och Jesus tog emot henne och det hon gjorde. Han såg bakom det yttre, han såg hennes goda vilja, han såg hennes hängivenhet, och visar än en gång att han inte tar hänsyn till person utan till hjärtat.

I Sverige har vi uttrycket "lagom", det ska inte vara för mycket åt vare sig ena eller andra hållet utan någonstans mitt i, så att ingen kan anmärka eller tycka att det är fel. I texten om kvinnan är det inget som är lagom – hon kantrar åt ena hållet, de andra åt andra hållet. Möjligen är det Jesus som står mitt i och balanserar det hela. Men om man skulle ha följt lagom hade det kanske inte blivit någonting.

Jag är uppväxt i ett kristet sammanhang där det skulle vara "lagom" även om man inte använde det uttrycket, men där upplevelsen och traditionen var att allt skulle vara så där mitt emellan, det skulle inte vara något uppseendeväckande, vilket i sig är väldigt tryggt, men samtidigt kan bli lite utslätat. Så småningom upptäckte jag att det fanns andra sätt att uttrycka sin kristna tro, sätt som i min uppväxtmiljö inte ansågs vara lagom, utan kanske lite mer udda, lite mer extrema, men där det fanns ett något som lockade mig, som jag ville ha mer utav.

För dem som levde i de sammanhangen var det inget ovanligt, för dem var det snarare min bakgrund som var udda och onormal. Och så är det ju hela tiden. Vi kommer ifrån olika bakgrunder, vi gör olika ställningstaganden, och därför är det så viktigt att kunna samtala med varandra, att försöka förstå varandra, för att kunna mötas och ta hänsyn till varandra, utifrån att vi kanske beter oss lite olika.

För vi har precis som kvinnan behov av att kunna visa vår kärlek till Jesus, och kan göra det på så många sätt. Förmodligen sparar vi inte för att kunna köpa en dyrbar olja, men vi kan ge pengar till olika projekt, vi har ett ansvar för församlingens ekonomi, för det är ju där vi tillsammans kan få visa vår kärlek och vikten av att leva nära honom. För utan Jesus är ju församlingen ingenting, då är det bara en förening vilken som helst, som i sig är trevligt, men då blir det inget gemensamt fokus kvar.

För någon är det viktigt att med sitt kroppsspråk kunna visa sin kärlek och glädje till Jesus, att få lyfta sina händer i lovsång som en gest att jag vill vara nära honom och tillbe honom, eller att få ta några danssteg i glädje. För någon är det viktigt att få sitta i tystnad och med böjt huvud i andakt och lyssna in hans tilltal och försöka förstå ännu mer vem han är. För någon är det viktigt att andens gåvor får flöda fram, och att det ska finnas en frihet att få tala i tungor,

profetera, be för varandra. För någon är det viktigt att med handling uttrycka sin kärlek till Jesus och att i engagemang för andra göra evangeliet synbart. För någon är det viktigt att låta sitt skapande, i vilken form det än sker, bli en möjlighet att visa sin kärlek till Jesus och därigenom också låta fler få del av det.

Och så skulle vi kunna fortsätta uppräknningen. Tänk vilken mångfald vi har, vilka möjligheter vi har. Inget är viktigare än någonting annat, inget är mindre värt än någonting annat, utan vi har var och en möjlighet att utifrån oss själva uttrycka vår längtan och kärlek till honom. Men det handlar också om att tillåta varandra att göra det, att uppmuntra varandra och inte kräva att alla ska vara på samma sätt som jag, för då kan vi låsa varandra, då kan vi hindra varandras hängivenhet.

I Tunadalskyrkans församlingsordning står det; Gemenskapen berikas när olika erfarenheter, skilda tolkningar av Bibeln och självständiga ställningstaganden i fråga om trons konsekvenser i livet delas i ödmjukhet, öppenhet, kärlek och omsorg. Var och en tjänar i församling och omvärld utifrån sina förutsättningar.

I en annan av dagens texter i Hebr 11 talas om Mose och tolkningen av hans liv: *"Han höll ut därför att han liksom såg den osynlige"*. Den kristna tron handlar ju om det som inte riktigt kan förklaras, det går inte att rita diagram, det går inte att förklara med hjälp av en ritning, utan det handlar om en tillit, om en tro i djupet av vårt inre, där vi med våra inre ögon kan se den osynlige, där vi kan uppleva hur han fyller ett tomrum, hur han uppmuntrar och stöder, hur vi kan få hjälp och kraft för varje dag. Och där vi gemenskapen med varandra kan få dela tron och tillbedjan.

Kvinnan i texten hade förstått något av det, och hon lät sin dyrbara olja bli det yttre tecknet på att hon ville visa det hon förstått. Hur låter vi tron ta sig uttryck i vårt liv, i vår relation till Jesus och varandra? Ibland kan vi bli ifrågasatta precis som kvinnan blev, hur kan du tro på det, hur kan du göra så, hur kan du? Då kan det vara en hjälp att innan det händer tänka efter: Vad betyder min tro för mig, varför tror jag som jag gör, vad är det som är viktigt? Det kan vara bra att skriva ner det, eller att samtala med någon om det, så att det

inte bara blir flyktiga tankar, utan att jag kan formulera det, för då kan det vara lättare om det kommer ifrågasättanden eller om någon faktiskt vill veta vad den kristna tron betyder.

Ingen av oss har hela sanningen, ingen av oss kan säga: Mitt sätt är det rätta, men tillsammans kan vi få söka oss vidare, tillsammans kan vi fördjupa vår tro och vår längtan, och våga lite mer precis som kvinnan, för det måste ha krävts mod av henne att göra det hon gjorde.

Amen